

готовъ. Чакаше край границата на Кумания съ наемниците си!

— Дафино! Намъри веднага Валентинъ! Кажу му да дойде същия мигъ. Ако го нѣма, помъчи се да излъзеш навънъ и да предадешъ това същото писмо на катепанъ Проданъ. Ахъ! по-скоро, Дафино, по-скоро! Нѣма време. Късно е...

Бледа, треперяща, девойката кършеше пръсти въ смъртна тревога. Не се отнасяше вече до успѣха на бунта. Решаваше се и собствената ѝ съдба.

— Марио... Чедо... — старата тръгна замаяна къмъ вратата.

— Само на канетанъ. Проданъ! Чу ли! Никому другиму! Инакъ ще го върнешъ пакъ на менъ. А на Валентинъ, когато и да го видишъ — кажу веднага да дойде тукъ! Ще го пратя въ Сръдецъ... — и тя я тикаше по-скоро да върви къмъ вратата. — Нищо. После ще ти обясня. Сега не мога, само бързай, бързай...

Това отъ което Мария се боеше най-много — бѣ вече изпълнено.

Когато отвориха врата, предъ нея бѣха застанали двама блюстители.

— Забранено е комуто и да било да влиза или излиза отъ тука.

Въ това време стражи залавяха единъ по единъ съзаклятниците по домоветъ имъ.

Бунтътъ бѣ пропадналъ отново.

15.

Вестъта се пръсна навсѣкжде съ бързина на мълния: отъ Крънъ до Овечъ, отъ Карвуна и Сръдецъ до Бдинъ и Дръстъръ. И навсѣкжде порази съ леденъ лъхъ пламъка на съзаклятниците. Главатаритъ имъ бѣха хвърлени въ тъмница. Никой не знаеше какво трѣбва да прави.

Иоанъ-Асенъ пакъ се върна въ Галиция. Биваше ли, не бѣше ли безумно сега да се подига народа, когато Бориль бѣ готовъ да повика и латинската войска за усмиряване на бунта. За да запази престола си, умразениятъ тиранинъ бѣ готовъ да се реши и на тази последна нисостъ.